

KASIE WEST

Přeložila Adéla Špínová

POSLOUCHEJ SVÉ SRDCE

COO
BOO

Poslouchej své srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie West

Poslouchej své srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KASIE WEST

POSLOUCHEJ SVÉ SRDCE

COO

BOO

TAHLE JE VĚNOVANÁ VŠEM SNÍLKŮM

KAPITOLA 1

Nebe bylo dokonale modré. Nehyzdil ho ani jediný mráček. Ležela jsem na zádech na sedadle svého vodního skútru s nohama na řídítkách. Spustila jsem ruku k vodě a přejela s ní po hladině.

„Děláš mi to naschvál, že jo?“ zeptala jsem se nebe. „Zrovna dneska.“ Vytáhla jsem z kapsy telefon a vyfotila si oblohu. Fotku jsem zveřejnila na svém profilu s popiskem *Nepřipouštím si to.*

Telefon se rozezvonil a já ho málem upustila do vody, jak jsem se lekla. Posadila jsem se a přijala hovor.

„Haló?“

„Kate, kde jsi?“ zeptala se mě máma.

„Hmm...“

„Nebyla to tak těžká otázka,“ poznamenala máma a v jejím hlase byl slyšet úsměv. „Zase na jezeře, že jo? Za dvacet minut musíš vyrazit do školy.“

„Uf.“ Škola. Děkala jsem, jako by dneska nezačínala. Kdybych měla školu v Lakesprings, ve svém bydlišti, začínala by až druhý týden v září. Jenomže v Lakesprings nežilo tolik stálých obyvatel, aby se naplnila škola. A tak jsem dojížděla

půl hodiny na střední dole v Oak Courtu. A tam sezona našeho jezera nikoho nezajímala.

„No tak,“ řekla mi máma. „Tvůj brácha i sestřenka mají první den na střední. Tak ať kvůli tobě nepřijdou pozdě.“

„Hned jsem tam,“ ujistila jsem ji. Ukončila jsem hovor a nastartovala jsem. V tom okamžiku se kolem mě prohnal další skútr a pocákal mi celý pravý bok.

„Hej! Odstup!“ zaječela jsem. Nesnáším, když lidi, kteří mě nemůžou nevidět, projíždějí příliš blízko.

Otřela jsem si displej telefonu levým rukávem, strčila si mobil zpátky do kapsy kraťasů a zamířila do přístavu.

Máma čekala u mola, když jsem dorazila. Lidi mi často říkají, že jsem jí podobná. To v šestnácti úplně slyšet nechcete, když je vaší mámě čtyřicet. Ale chápu, kde se to bere. Obě máme dlouhé, světle hnědé vlasy, snadno se opalujeme a máme ty samé oříškové oči, což je jenom vznešený způsob, jak říct hnědé s troškou zelené.

„Už jenom patnáct minut,“ oznámila mi máma a přelétla očima moje mokré koupací oblečení.

Usmála jsem se na ni. „Potřebuju se jenom převléct. V pohodě to zvládnou.“ Přirazila jsem k molu a ona se natáhla po skútru, aby ho přivázala.

„Tenhle je pronajatý od osmi,“ upozornila jsem ji.

„Potřebuje dolít benzín?“

„Nejspíš jo,“ odpověděla jsem. „Doplním ho.“

„Škola, Kate.“ Máma mě ze strany objala.

Někdy mi škola připadala jako úplná ztráta času, protože jsem dávno věděla, co chci v životě dělat – provozovat tenhle přístav spolu s rodiči.

„Jasně, jasně.“ Dala jsem jí pusu na tvář. „Díky, mami.“

„Užij si den!“ křikla za mnou.

Přešla jsem ulici, zašla za roh a vstoupila předními dveřmi do našeho domu. Okolo mě se prohnal někdo malý a hned potom další dítě, které zaječelo: „Strejda Luke říkal, že jsem na řadě já!“

S naším bydlením se to má totiž tak: moji prarodiče vyrostli v Lakesprings. Vlastnili jak přístav, tak pět akrů pozemku přes ulici od něj. Když se rozhodli odejít do důchodu, věnovali přístav i pozemek svým třem dětem, které si půdu rozdělily a postavily si tři domy vedle sebe. Teta a strýc měli jiná zaměstnání, a tak prodali svoje podíly v přístavu mým rodičům, kteří už ho provozovali předtím. A tak se stalo, že máme přístav na jezeře a bydlíme v rodinné komunitní vesničce.

Prolétla jsem chodbou do svého pokoje a rychle se převlékla do čistých kraťasů a pruhovaného trička. Prohrábla jsem si vlasy kartáčem. Měla jsem je ještě mokré, ale cestou do školy uschnou. Pak jsem popadla batoh a vyrazila z pokoje.

Můj mladší brácha Max už čekal s batohem u dveří.

„Jsi hotový?“ zeptala jsem se ho.

„Úplně hotový,“ odpověděl suše.

„Kde je Liza?“ rozhlížela jsem se po naší sestřenici.

„Ještě tu není.“

„Dojdu pro ni.“

Vyšla jsem ven a zabočila doprava. Náš dům stál uprostřed, vmáčkнутý mezi strýčka Tima nalevo a tetu Marinn napravo. Teta se vdala, strýc se oženil a oba měli kupu dětí.

Zaklepala jsem u tety Marinn na dveře. Nikdo jiný z rodiny neměl pocit, že je nutné klepat, než člověk vejde k někomu domů, ale já jsem se téhle zdvořilosti pořád držela a doufala, že si ze mě ostatní vezmou příklad. Když nikdo nereagoval, povzdechla jsem si a šla dovnitř.

„Lizo!“ křikla jsem. „Musíme jet!“

Moje čtrnáctiletá sestřenka se vynořila ze dveří v pěkných letních šatech a oblaku ovocné voňavky.

Zakašlala jsem. „Co to je? Tím ses sprchovala?“

„Je to Mangový sen a vyprchá to.“ Pohodila blond vlasy a vytáhla mě za ruku ze dveří, jako by tu ona čekala na mě.

Max už seděl na místě spolujezdce v mém autě. Liza nasedla za něj a stiskla mu ramena. „Prvák!“ vypískla. „Tohle je začátek nové kapitoly, kde nic není nemožné!“

„Jasně,“ souhlasila jsem. Anebo to bude úplně stejný rok jako ten předchozí – jenom výplň před dalším létem.

Když jsem zajižděla na volné místo na parkovišti u školy, už poprvé zvonilo. Max s Lizou z mého auta vystřelili tak rychle, jak jsem je ještě v životě neviděla se pohnout. Než jsem auto zamkla a schovala si klíčky do batohu, už byli za půlkou parkoviště.

„Pozdní příchod hned první den školy?“ zeptala se Alana, došla ke mně a zavěsila se mi za loket.

„Ještě nejdu pozdě. A nemusela jsi na mě čekat.“

„Co bych to byla za kamarádku, kdybych nepočkala?“

„Kamarádka, co chce chodit včas.“

„Teď jsme ve třetíku. Zvonění je jenom upomínka,“ prohlásila Alana a zvedla si sluneční brýle na temeno.

„Myslím, že něco takového jsi říkala už loni.“

Alana pokrčila rameny a společně jsme vešly do budovy. „Nemůžeš čekat, že si budu pamatovat, co jsem kdy řekla.“

Střední škola Sekvojová stála, přesně jak napovídal její název, mezi spoustou sekvojí. Tvořila ji jen jedna třípatrová budova. Zvláště se ale nacházela jídelna s knihovnou, a tak jsme občas během dne zakusili i trochu svobody a čerstvého vzduchu.

Letos se nám s Alanou podařilo chodit spolu na tři předměty ze šesti, a to včetně první hodiny, což byl nejspíš ten pravý důvod, proč na mě čekala. Když jsme procházely chodbou, v kapse mi zabzučel telefon. Počkala jsem, než jsme se usadily ve třídě a dějepisář nám začal odříkávat svoje požadavky na letošek, a pak jsem mobil vytáhla.

Hunter si dal na síť fotku z prvního školního dne. Bylo to selfíčko se sestrou před jejich novým domem. Tedy relativně novým – už tam bydleli tři měsíce, přestěhovali se na konci minulého školního roku. Pod obrázek napsal: *Držte nám palce.*

Vypadal... spokojeně. Špinavě blond vlasy měl vyčesané z čela a modré oči mu zářily. Rozklikla jsem jeho profil a projížděla starší fotky, až jsem našla tu z loňského prvního dne školy – nás dva před jeho autem. Vzhlížela jsem k němu s usměvavě přimhouřenýma očima a on se díval do foťáku. V popisku stálo: *Tuhle holku jsem vylovil z jezera, aby s námi ostatními šla do školy.* Zapomněla jsem, že jsem i loni šla před školou na jezero.

Alana si odkašlala a já vzhledla v obavě, že mě dějepisář napomenul. Ten ale pořád něco psal na tabuli. Alana svraštila obočí a kývla k mému telefonu. Očividně chtěla vědět, co se děje. *Nic*, naznačila jsem a zavřela Hunterův profil. Musím s tím přestat. S Hunterem to skončilo. Slíbili jsme si, že zůstaneme v kontaktu, ale přes prázdniny mi postupně přestal odpovídat na zprávy a e-maily, až jsem si musela připustit porážku. Odložila jsem telefon a snažila se po zbytek hodiny poslouchat pozorněji.

„Na co ses to koukala v tom mobilu?“ zeptala se mě Alana, když zazvonilo a přesouvaly jsme se na další hodinu. „Zasněně jsi do něj zírala tak deset minut v kuse.“

„Nezírala. Jenom jsem si prohlížela fotky lidí z prvního dne školy.“

„Jo, jasně,“ odtušila. Nejspíš by to nenechala jen tak být, kdyby ji nezaujalo něco na opačné straně chodby. Zalapala po dechu.

„Co je?“

Odtáhla mě stranou, mimo proud lidí. „Znáš Diega?“ zeptala se mě šeptem.

„Koho?“

„Diega Martineze. Z loňska?“

„Ne, toho si nepamatuju.“

„Fakt? Přísahala bych, že jsem se o něm jednou zmínila... nebo pětsetkrát. Pamatuješ si, jak jsem v květnu musela chodit na matiku navíc? Tak on mě doučoval. Tehdy chodil s nějakou tou Pam, takže jsem se o něj nemohla pokoušet... nic?“ zeptala se Alana, když jsem očividně pořád marně pátrala v paměti. „Jednou propašoval do školy svo-

je štěně, protože jeho máma odjela a nemohla ho hlídat. A prošlo mu to.“

„Nevymyslela sis to teď?“ podivila jsem se. „Protože já si nic z toho nepamatuju.“

„Je to proto, že není od jezera, co?“ zeptala se Alana a založila si ruce v bok. „Ty se ani nesnažíš seznámit se s někým z města.“

Někdy jsme jim říkali velkoměšťáci, i když je Oak Court maloměsto. Má jenom patnáct tisíc obyvatel. Ale to je pořád o třináct tisíc víc než Lakesprings.

„To není pravda!“ bránila jsem se. „Nesnažím se seznámit vůbec s nikým. Víš, jak nesnáším lidi!“

Alana se zachechtala, protože věděla, že přinejmenším zčásti je to vtip.

„Pamatuju si toho kluka s kroužkem v nose, o kterém jsi mluvila – Duncana,“ řekla jsem a naklonila hlavu ke straně. „A ještě někoho dalšího, jmenoval se Mac...“

„Dobře, rozumím. Vyvrátila jsi moji jezerní teorii.“

Její teorie ale měla přece jen něco do sebe. V Oak Courtu jsem nikdy moc času netrávila. Dávám jezeru přednost před vším ostatním. „Není to věc města oproti jezeru,“ namítla jsem. „Je to tím, že mluvíš o tolika různých klucích najednou.“

„Všímám si jich. Je na tom něco špatného?“

„Ne. Jenom jsem ti vysvětlovala, proč si asi nepamatuju *tohohle*.“

„I když jsem o něm mluvila tak pětsetkrát?“

„Nemluvila. To byl Brady, ten, co ti k narozeninám v jídelně zapálil prskavku a byl za to týden po škole.“

Alana je přesně ten typ holky, kvůli které kluci dělají takové vylomeniny. Je vysoká, má plné tvary, tmavé vlasy a skoro černé oči. Pochází z Polynésie a má spoustu historek o vyrůstání na Havaji, které všichni rádi poslouchají, jako by Havaj byla nějaký paralelní vesmír. Já ty historky zbožňuju taky, takže jim nemám co vytykat.

Alana mávla rukou do vzduchu. „Brady je dávná minulost.“ Vzala mě za ramena a otočila čelem ke konci chodby. U skříňky tam stál kluk s rozcuchanými tmavými vlasy. „Přítomnost je tady.“

„Tohle je ten kluk, co přitáhl do školy štěně?“

„Ano. Diego.“

„Myslela jsem, že chodí s nějakou tou Pam.“ Kdo je Pam jsem taky netušila, jen jsem opakovala informace od ní.

„Podle všeho se o prázdninách rozešli.“

„Dobře, беру na vědomí. Už můžeme jít?“

„Nejdřív mi musíš říct, co si myslíš.“

„O čem?“

„O něm.“

„Proč?“

„Protože jsi moje nejlepší kamarádka, a když se chystám trávit veškerý čas přemýšlením a mluvením o nějakém klukovi, tak chci, abys mi ho schválila.“

Zasmála jsem se. Alana nikdy nic od nikoho schvalovat nepotřebovala. Poplácala jsem ji po tváři. „Je od tebe hezký, že chceš, abych si připadala důležitě.“

„Ne, myslím to vážně. Co na něj říkáš?“

„Chceš po mně, abych ho hodnotila z patnácti metrů a na základě nulových informací?“

„Na základě prvotního dojmu a taky té historky se štěnětem.“

Přimhouřila jsem na toho kluka oči, jako by mi to mělo pomoci nahlédnout, jaký asi je. „Myslím, že tráví nepřiměřeně dlouhou dobu u skříňky.“

Jako by mě slyšel, Diego vytáhl knížku, zabouchl skříňku a otočil se k nám.

Alana pořád stála za mnou a svírala mi ramena jako ve svěráku, takže bylo víc než očividné, že jsme na něj zíraly. Podíval se na mě svýma měkce hnědýma očima a pak se jeho pohled stočil k Alaně. Teď, když jsem mu viděla do tváře, pochopila jsem, proč je Alana ochotná na ni myslet hodiny a hodiny. Byl fakt hezký. Vlnité hnědé vlasy, světle hnědá pleť, velké oči, výrazné lícní kosti, plné rty.

„Ahoj, Alano,“ prohodil, když nás míjel, jako by tohle celé byla ta nejnórmálnější věc na světě. Jako by byl zvyklý na fronty holek sešikované na konci chodby, aby se mohly dívat, jak si vyměňuje učebnice ve skřínce.

A pak byl pryč. Alana mě pustila a já se k ní otočila čelem.

„Takže? Co na to říkáš?“ zeptala se mě.

„Říkám, že to bylo dost trapné.“

„Ne, myslím, co říkáš na něj. Chci tvůj názor.“

„Jo, je hezký. Navíc z toho, jak tě zdravil, už bylo jasné, že je do tebe napůl zamilovaný. Schvaluju ho.“

Usmála se. „Děkuju.“ Zazvonilo na druhou hodinu, a to byl signál, že už bychom *opravdu* měly být ve třídách.

„Uvidíme se na obědě,“ zavolala jsem a zamávala jí, když jsme se rozcházely.

„Jasně. Jo a nezapomeň, že poslední hodinu máme ten podcast!“ vyhrkla Alana a taky mi zamávala.

„Jak bych mohla zapomenout?“ zasténala jsem. „Pořád nechápu, jak jsi mě dokázala přemluvit.“

Alana po mně vrhla triumfální úsměv, než se otočila a rozběhla se chodbou.

KAPITOLA 2

„Posloucháte první podcast střední školy Sekvojová. Pro teenagery, od teenagerů, o teenagerech. Jediný podcast nahrávaný na střední. Aspoň pokud víme. Školní rok skončil, ale i vy, posluchači, jistě cítíte to aroma, které za sebou zanechalo šest stovek studentů. Směsici pálivých Cheetos, deodorantů a potu se nic na světě nevyrovná! Nám, čtvrtákům, se po ní bude stýskat skoro stejně jako vám po nás. Ale nebojte se, přijde příští ročník podcastového semináře a překoná nás, anebo to úplně podělá. Nemůžeme se dočkat, až to zjistíme. Mír!“

Paní učitelka Lyonová teatrálním stisknutím tlačítka vypnula zvuk a obrátila se ke třídě. Byla drobná a měla velké oči, které teď vypadaly nadšením ještě větší.

„Tak tohle byla úplně poslední epizoda loňského ročníku,“ oznámila nám. „Všichni máte co dělat, abyste se mu vyrovnali. Víím, že je teprve první den školy, ale naši posluchači jsou vyhladovělí. Přes léto jsme měli víc stažených dílů než za předchozí dvoje prázdniny. Náš podcast je sice batole, sotva mu začíná čtvrtý rok, ale nabírá na síle. A je na vás všech, abyste tenhle trend udrželi.“

S Alanou jsme se na sebe podívaly. Na první den školy to bylo celé až moc dramatické. „Do čeho jsi mě to navezla?“ zašeptala jsem.

Alana mě prosila, abych se sem zapsala spolu s ní, když jsme si vybíraly povinně volitelné předměty. Dokonce za mě vyplnila přihlášku a přesvědčovala mě, že to bude super. „Podcasty,“ říkala mi, „jsou jako okamžitá zábava na dlani. Můžeš si stáhnout předem nahraný rozhovor na jakékoli téma na světě.“

Opravdu to řekla takhle. Jako by si ji vynálezce podcastů najal, aby se jeho koncept dobře prodával. Když mi ho neprodala, dodala, že se můžu přiučit práci se zvukem nebo střihání nebo získat nějakou takovou dovednost, kterou pak využiju v běžném životě. Připadalo mi to smysluplnější než keramika, a tak jsem podlehla.

„Vaším úkolem pro tento týden,“ pokračovala Lyonová, „bude vymyslet téma našeho podcastu pro tento rok. Každý z vás musí odevzdat jeden návrh. Sledujte přitom webovou stránku, protože kdo dřív přijde, ten dřív mele. Opakovaná témata nebudu uznávat. O návrzích potom budeme hlasovat. A pravidla? Téma nesmí být stejné jako některé z minulých ročníků a musí souviset se studentstvem. Je to koneckonců podcast pro teenagery, od teenagerů a o teenagech.“

Vpravo ode mě se do vzduchu zvedla ruka.

„Ano...?“ Učitelka se zadívala do zasedacího pořádku, který si vyplnila, jakmile jsme si na začátku hodiny posedali. „Mallory.“

„Co za témata měly ty předchozí ročníky?“

„Aha, dobře že se ptáte. Doufala jsem, že jste se všichni předem připravovali a poslechli si epizody z minulých let, ale očividně mám příliš vysoká očekávání.“

Žádnou epizodu jsem si dopředu neposlechla, ale ostatní zjevně ano.

„Znám témata všech tří minulých let. Poslouchám to od prváku,“ ozvala se holka nalevo ode mě.

„Skvělé...!“ Lyonová se znovu zadívala do zasedacího pořádku.

„Victoria,“ představila se studentka.

„Victorie, takové nadšení se mi líbí. Prosím, pojdte nám ta témata vypsát na tabuli.“ Napřáhla ruku s fixem na bílé tabule a já jsem si pomyslela, že se Victorii asi nebude chtít. Já bych se určitě zkusila vymluvit. Ona ale vstala a sebevědomě si fix vzala. Dokonce své psaní komentovala.

„První rok dělali vynálezy. Nastudovali si všechno možné, co vynalezli teenageři, a mluvili o tom. Taky nechávali posluchače volat a vyprávět o věcech, na kterých zrovna pracují, nebo o nepovedených pokusech, to bylo velice zábavné.“ Victoria se otočila do třídy a usmála se. „Můj nejoblíbenější vynález z toho ročníku byla apka s názvem Vyber si outfit.“ Přemýšlela jsem, jestli Victoria hraje divadlo. Zdálo se, že je před tabulí úplně v pohodě, jako by si projev pro třídu předem připravila.

„Ta se mi taky líbila,“ souhlasila Lyonová.

„V druhém roce se věnovali slavným teenagerům v historii,“ pokračovala Victoria. „Bylo zajímavé se dozvědět, co během dějin lidi v našem věku dělali, ať už vládli nějaké říši, nebo vyloupili banku. Ale jinak byl podle mého názo-

ru tenhle ročník trochu propadák. Nebyl vůbec interaktivní. Posluchači do něj nemohli zavolat. Pořád jenom vykládali, vykládali a vykládali.“

Alana vedle mě zabručela. „Myslím, že jí ten fix na tabuli stoupl do hlavy,“ zašeptala.

Překvapilo mě, že Victoria připouští jakékoli negativní aspekty ohledně podcastu před samotnou vedoucí, naší učitelkou. Má přece pod palcem známkování. Lyonová povytáhla obočí.

Victoria pokračovala: „Naštěstí ale loňský ročník zvedl laťku zpracováním protichůdných názorů na kontroverzní soudní procesy týkající se teenagerů. Lidi do podcastu mohli volat a k případům se vyjádřit. Měli někoho na rešerše informací?“

Učitelka přikývla. „Měli. Vy všichni nějakým způsobem přispějete. Od vyhledávání informací přes stříhání a zvukovou kontrolu až po práci s technikou. Nahrávání podcastu zahrnuje spoustu věcí a všichni se je letos naučíte.“

Přemýšlela jsem, jak se k tomu dostala sama Lyonová. Vypadala starší, dost přes čtyřicet. Podcasty ještě nemohly existovat, když byla na střední.

„Když jsme u těch rolí,“ ozvala se Victoria stále s fixem v ruce, ačkoli už dopsala. „Ráda bych byla jednou z moderátorek.“

„Tuhle pozici přidělím příslušným dvěma lidem příští týden, stejně jako všechny ostatní.“ Lyonová natáhla ruku pro fix a Victoria jí ho zase vrátila. „Teď má nejvyšší prioritu hledání toho vůbec nejlepšího tématu.“ Mávla rukou směrem k tabuli. „Tohle všechno je zapovězené, ale jinak máte na-

prostou volnost. Buďte kreativní, vyhněte se samozřejmostem. Svoje návrhy musíte odevzdat do pátku.“

Z místnosti se ozvalo několikéré zasténání.

„Nejsem zvědavá na stížnosti ohledně něčeho tak zásadního, jako je téma ročníku,“ varovala nás Lyonová. „A doufám, že vy, co si stěžujete, víte o každotýdenních praktikách, které k tomuhle předmětu patří. Půlka z vás bude pracovat ve středu v nahrávacím studiu. Druhá půlka v produkčním studiu ve čtvrtek.“ Dvakrát tleskla a poklepala na tabuli. „Zapomněli jste si všichni na první hodinu vzít sešity? Zapište si tahle témata. Zbytek hodiny můžete využít k promýšlení potenciálních návrhů ve dvojicích.“

Třídou zašumělo rozepínání batohů a listování sešitů. Zapisovala jsem si zapovězená témata a obrátila se k Alaně.

„Nějaké nápady?“ zeptala jsem se.

„Vůbec,“ odpověděla.

„Nějak jsem předpokládala, že téma nám zadají.“

„Já taky. Protože víš co, jaká třída by si kdy odhlasovala teenagery v průběhu dějin?“ zeptala se potichu Alana.

„To mi připadalo zajímavé.“

„Fakt? Myslela jsem si, že tě znám.“ Napsala na můj prázdný papír slovo *Dějiny* a přeškrtnula ho velikým X.

„Měli bychom udělat něco o jezeře,“ nadhodila jsem a nakreslila postavičku, která po jejím X sjížděla jako po vlně. „Teenageři na wakeboardech nebo jezerní lidové báchorky.“

„Jo. Je to tady. Takže tě pořád znám.“

„To je ale dobrý nápad!“ namítl jsem.

„Fakt si myslíš, že děcka z města budou hlasovat pro něco takového?“

Rozhlédla jsem se po třídě, abych zjistila, kolik lidí z Lakesprings se sem zapsalo. Všimla jsem si, že v zadní řadě sedí Frank Young. Zamračila jsem se. Frankovým rodičům patří půlka Lakesprings a nejradši by vlastnili i zbytek. Celé roky se pokoušeli od mých rodičů odkoupit náš přístav. Náchází se na lukrativním místě, které měli vyhlédnuté pro luxusní hotel. Když pochopili, že ho rodiče prodat nehodlají, pokoušeli se je místo toho vystrnadit – pod záminkou ochrany přírody, porušování předpisů a tak dál a dál.

„Viděla jsi ho?“ sykla jsem.

„Jo. Překvapuje mě, že sis ho všimla až teď,“ odpověděla Alana.

„Věděla jsi, že bude chodit na tenhle předmět?“

„Jak jsem to měla vědět?“

Frank seděl vedle Victorie. Kreslil si něco do otevřeného sešitu, zatímco ona rozebírala témata.

„Myslím, že hudba by byla fajn. To se ještě nedělalo,“ říkala mu.

„Existuje milion hudebních podcastů. Nemluvě o rádiích, co hudbu dokonce i pouští,“ prohodil Frank.

„Victoria to bere fakt vážně,“ poznamenala Alana, která ji očividně zaslechla taky.

Přestala jsem se mračit a zhluboka se nadechla. Prostě na Franka nebudu myslet. Nemusíme si jeden druhého ve třídě vůbec všimát. To by mohlo fungovat.

„Nejspíš protože chce ten podcast moderovat,“ řekla jsem Alaně. „Umím si představit, že člověku na tématu zá-

leží mnohem víc, když o něm musí mluvit dalších kdovíkolik týdnů.“

„Mně by moderování nevadilo,“ poznamenala Alana.

„Byla bys skvělá moderátorka.“ Pro mě to znělo jako mučení.

„Co bys chtěla dělat ty?“ zeptala se.

Pokrčila jsem rameny. „Asi řešerše.“

„Tak si držíme palce, ať dostaneme to, co chceme.“ Alana ťukla propiskou do mojí, jako bychom si připíjely inkoustem.

Zazvonilo a já si schovala sešit do batohu. Vstala jsem a někdo mi strčil do ramene, jak procházel kolem.

„Ahoj. Odstup,“ řekl Frank a šel dál.

„Prosím?“

„Aspoň jsi tentokrát zůstala suchá,“ dodal přes rameno a vyšel ze třídy ven.

Na vteřinu mě to zmátlo, ale pak jsem si vzpomněla na ráno na jezeře. Ten člověk na skútru byl Frank. Pocákal mě záměrně. Celý rok v jedné učebně s Frankem Youngem nebude žádný med.

KAPITOLA 3

Když jsem se vrátila ze školy domů, zastavila jsem se v kuchyni, kde máma míchala ve džbánu čaj s ledem.

„Potřebuje mě táta v přístavu?“ zeptala jsem se.

„Ne, dneska odpoledne lidí ubylo.“

Povytáhla jsem obočí. „Takže to znamená, že je volný nějaký skútr, se kterým můžu vyjet?“

Máma se zachechtala. „Ty ses rozhodla utratit veškerou výplatu za benzín, co?“

„Jasně, měli byste mi odtěd' dávat výplatu jenom v benzinu.“

Máma otevřela ledničku a vytáhla jablko. „Jak bylo ve škole?“

„Šlo to.“

„Třeták třeba bude ten doteď nejlepší ročník.“

„Tohle mi říkáš každý rok.“

„Mám ráda pozitivní myšlení.“ Pustila vodu, jablko omyla a podala mi ho.

„Díky, mami.“ Vyrasila jsem z kuchyně, zrovna když přicházel Max. Máma se ho začala vyptávat na první den na střední.

Když jsem procházela chodbou ke svému pokoji, zazvonil mi telefon, a tak jsem ho vytáhla z batohu.

„Čau, Alano. Už se ti po mně stýská?“

„Musíme se zamyslet nad tématy pro ten podcast,“ odpověděla.

„Proč? Sotva skončila hodina. A máme na to čas do pátku.“

„Ty návrhy budou rychle přibývat. Čím delší dobu nám to potrvá, tím těžší to bude. A mimochodem, poslechla sis nějaké z těch podcastů, o kterých jsem ti říkala?“

Otevřela jsem dveře do pokoje a spustila po ruce batoh na podlahu. Pak jsem se svalila na sedací vak v koutě a zakousla se do jablka. Přes místnost jsem se zadívala na velký plakát s wakeboarderkou, které od prkna obloukem stříká voda. Připomněl mi, že chci být venku na jezeře. „Neměla jsem čas.“

„Ale víš, že je můžeš poslouchat i na skútru.“

„Já vím, já vím. Který máš nejradši? Poslechnu si ho.“

„Mám ráda ten s vtipnými recenzemi filmů, jo, a taky ten legrační o jídle. Anebo ten o prvních rande je boží.“

„Takže všechny?“

„Vlastně jo.“

Do pokoje mi vešla s hlasitým „uuuuf“ sestřenka.

Překvapeně jsem vyjekla a málem mi zaskočil kus rozžvýkaného jablka.

„Co se děje?“ zeptala se Alana.

Lizu do pokoje následoval oblak silné citrusové vůně.

„Jenom Liza. Vypadá spokojeně.“

„*Nejsem* spokojená,“ namítl Liza.

„Aha, ty jenom spokojeně voníš, to mě popletlo.“

„Musíš se nějak zbavit toho problému, co pořád máš s mým parfémem.“

„Mluvíš se mnou, nebo s Lizou?“ zeptala se v telefonu Alana.

„Promiň, s tebou,“ ujistila jsem ji.

„Mám problém,“ ozvala se Liza nahlas.

„Říkala Liza, že má problém?“ zeptala se Alana.

„Ano.“

„Dej mě nahlas.“

Povzdechla jsem si, ale vyhověla jí.

„Ahoj, Lizo,“ ozvala se Alana. „Pověz nám, o co jde.“

„Máma chce, abych chodila na doučování do toho centra, co je ve městě vedle supermarketu,“ vysypala zamračeně Liza.

„Aha...“ řekla Alana.

„Jednou za týden po škole. Abych se ,nepropadla do těch problémů,“ pokračovala Liza.

„Jakých problémů?“ nechápala jsem.

„No, víš jak, se známkami.“

To jsem nevěděla. „Máš problémy se známkami?“

Liza pokrčila rameny. „Chybí mi motivace, když jde o domácí úkoly.“ Strčila si dva prsty do pusy a natahovala mezi nimi žvýkačku.

„A chodit na doučování je špatné řešení?“ zeptala se Alana. „Co se ti nelíbí na tom, že by ses jednou za týden donutila udělat úkoly a měla k tomu po ruce pomoc?“

Liza si omotala žvýkačku kolem ukazováčku a seškrábala ji zuby. „Jsem v prváku. Mysli na moji reputaci.“

Nebylo mi jasné, o jaké reputaci mluvím, ale chápala jsem, jak to myslí. „A kdo o tom vůbec bude vědět?“ zeptala jsem se. „Kdokoli, koho tam potkáš, taky chodí na doučování.“

Liza dramaticky obrátila oči v sloup, jako bych byla ta nejtupější osoba na světě, a posadila se na kraj mojí postele. „Je to vedle supermarketu. Víš, kolik lidí z naší školy tam chodí nakupovat?“

„Ne, to nevím.“ Sama do obchodu v Oak Courtu skoro nechodím. V Lakesprings máme malou samoobsluhu, a i když ji vlastní Youngovic rodina, je to pohodlnější než cokoli jiného.

„Já taky ne,“ připustila Liza, „ale určitě spousta. Někdo mě tam uvidí.“

Z telefonu se ozval Alanin hlas: „Tak si zkus s mámou promluvit a dokázat jí, že zvládneš dělat úkoly sama, ne? Řekni jí, že si může každý týden zkontrolovat školní web, a jakmile se tam objeví neodevzdaný úkol, přistoupíš na to doučování.“

Liza si s úsměvem poposedla. „To je skvělý nápad, Alano. Umíš fakt dobře poradit. Děkuju!“ Vyskočila na nohy a rozběhla se pryč, nejspíš aby to svojí mámě okamžitě navrhla.

„Nemáš zač,“ řekla Alana mému prázdnému pokoji.

„Je pryč,“ upozornila jsem ji.

„Zvláštní holka. Ale hele, moje máma se teď vrátila z práce a trpělivě čeká, až se mnou bude moct mluvit.“

„Jasně. Uvidíme se zítra.“ Položila jsem telefon a zamířila ke skříni pro plavky. Když jsem se otočila a chtěla zavřít dveře, stála v nich máma opřená o zárubeň.

„To není špatný nápad,“ řekla mi.

„Co není špatný nápad?“

„Kontrolovat na webu, jestli máš odevzdané úkoly, než vyrazíš na jezero.“

„S *takovýmhle* nápadem nikdo nepřišel.“

Mrkla na mě. „Trochu jsem ho poupravila. Slyšela jsem, jak říkáš Alaně, že máte něco odevzdat tenhle pátek.“

„To je jenom návrh tématu podcastu. Nic velkého.“

Mámě se rozjasnila tvář. „Jaký je ten podcastový seminář? Líbilo se ti to?“

Alana loni mámu navnadila na podcasty v rámci svého tažení, aby mě na ten předmět dostala. „Ušlo to.“

„Dej tomu šanci. Třeba tě to překvapí.“

„Chtěla bys na ten seminář chodit taky, mami?“

„Haha. Takže máte za úkol vymyslet téma?“

„Ano.“ Odhodila jsem ohryzek do malého odpadkového koše pod stolem.

„Co tě zatím napadlo?“

„Nic. S Alanou něco vymyslíme.“

„Co třeba módní poradna?“

Shlédla jsem ke svým obyčejným obnošeným šortkám a pruhovanému triku. „Chceš mi tím něco naznačit?“

„Vůbec ne. Jenom se snažím vymyslet něco, co by mohlo teenagery zajímat.“

„Tak to nech na opravdových teenagerech,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„A co třeba ‚Co máte na talíři?‘ Skandální odhalení novinek a dění ve škole.“

„Mami, mám tě ráda a děkuju, že se mi snažíš pomoci, ale ne.“

Ukázala na plavky, které jsem pořád držela v ruce. „No, tak to abys rychle něco vymyslela, protože dokud to neodevzdáš, nebude žádné jezero.“

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou, když se obrátila k odchodu. „Odkdy?“

„Odteď,“ zavolala na mě z chodby.

Do háje.

Okolo mého pokoje prošel brácha. „Maxi!“ vykřikla jsem v zoufalství.

Udělal pár kroků pozpátku a zůstal stát v otevřených dveřích.

„Máš nějaký nápad na téma školního podcastu?“ zeptala jsem se ho.

Chvilku přemýšlel. „Hmm. Počítačové hry? Komiks?“

„Něco trochu univerzálnějšího?“

„Obojí má ráda spousta lidí,“ namítl brácha.

„Já vím, ale ten pořad musí být zajímavý pro každého.“ Vlastně na tom ale tolik záležet nemuselo. Lyonová neříkala, že téma musí oslovit široké publikum. Jenom že musí být originální. „Možná bych *mohla* navrhnout jezerní báchoriky. Nebo vodní sporty na jezeře.“

Max pokrčil rameny a šel dál.

Odhodila jsem plavky na postel, vytáhla laptop a přihlásila se na stránku podcastového semináře.

Překvapilo mě, že už tam visí seznam navržených témat. Spolužáci mě předběhli! A ještě víc mě překvapilo, že jedním ze zapsaných návrhů byly *příběhy od jezera*. Zabručela jsem. Vložil to Frank? Nebo tam chodí ještě někdo z Lake-springs? Na webu byly návrhy zapsány anonymně (jenom

učitelka vidí, kdo odevzdal který). Kdybych navrhla *sporty na jezeře*, bylo by to moc podobné jako *příběhy od jezera*?

Liza se přiřítla zpátky ke mně do pokoje a praštila sebou na postel. „Řekla ne!“

„Cože?“

„Máma. Řekla mi, že doučování se nevyhnu aspoň celé první čtvrtletí. Dokonce jsem jí navrhovala, že bys mě doučovala ty.“

Zamračila jsem se. „Proč jsi jí říkala tohle?“

„Protože to, co vymyslela Alana, nezabralo.“

Protočila jsem panenky.

„Začínám příští týden,“ dodala Liza pochmurně.

„Mrzí mě to, Lizo. Ale nebude to tak hrozné, ne?“

„Když mě *máma* bude vodit každý týden na doučování?“

„Můžu tě doprovodit já.“

Liza nakrčila nos, jako by ji ta myšlenka předtím nenapadla, a teď si nebyla jistá, jestli se jí líbí. „Dobře. Jo... jasně. Ty jsi teď třetáčka, že jo. Takže aspoň o něco míň trapný doprovod než máma.“

„Děkuju... asi.“

„To by mohlo fungovat!“ A v okamžiku byla zase pryč. Ta holka je jako kulový blesk.

Znovu jsem si prošla seznam navržených témat. Neje-nomže už tam byly *příběhy od jezera*, ale *komiksy*, *hudba* a *móda* už byly taky zabrané. Někdo dokonce navrhl i to, o čem mluvila máma – skandální odhalení ze života školy. A to byl teprve první den! Když budu čekat, nic na mě nezbyde.

Lehce jsem prsty poklepala do klávesnice. Potřebova-

la jsem jenom nápad. Stejně nebude úspěšný, když o tom bude hlasovat celá třída. Možná bych měla zavolat zpátky Alaně a nechat si poradit.

Poradit.

Rady chtěla Alana ohledně Diega. A Liza ohledně svého doučování. Copak to není něco, co teenageři věčně hledají? U kamarádů, rodičů nebo učitelů? Podcast, který poradí, by přece mohl fungovat.

Vložila jsem svůj návrh. Nebyl vůbec špatný. Nebo byl přinejmenším dost originální na to, aby prošel. Rozběhla jsem se do kuchyně říct mámě, že mám splněno, a ona mi ukázala palec nahoru. Za pár vteřin už jsem byla převlečená do plavek a na cestě k jezeru.

KAPITOLA 4

Další den jsem se u oběda s Alanou bavila o svém návrhu na téma podcastu.

„Mně se to líbí,“ prohlásila Alana, když jsme seděly vedle sebe na naší obvyklé venkovní lavičce. „Pravidelná podcastová poradna u Alany.“ Každé slovo rukou naznačila ve vzduchu. „3P.“

„Na 3P už má možná někdo vyhrazená práva,“ odpověděla jsem a strčila si brčko do smoothie.

„Každopádně hlasuju pro tvůj návrh.“

„To nemusíš,“ ujistila jsem ji.

„Já vím. Ale chci. Byla by zábava poslouchat, s jakými problémy lidi volají.“

Strčila jsem ji do ramene. „Buď hodná.“

„Bylo to škodolibé?“ zeptala se Alana a rozbalila si sendvič.

Její otázku jsem přešla, protože si dělala legraci, a místo toho jsem se zeptala: „Už jsi vymyslela svoje téma?“

Alana přehnaně dramaticky zafuněla. „Ne. Nemá ten tvůj geniální mozek v záloze nějaké další nápady, které bych mohla využít?“

„Dělalo mi potíže vymyslet aspoň ten jeden!“

Alaninu pozornost upoutalo něco opodál a očima se zabodla do cíle. Následovala jsem její pohled a uviděla Diega zabraného do hovoru s několika dalšími kluky. V rukou měl plechovku Pepsi a sendvič.

„Co třeba stalking pro začátečníky?“ nadhodila jsem. „Jak zaujmout a udržet pozornost toho, do koho jste zakoukaní.“

Alana se ušklíbla. „Nepokoušej mě. Pro tohle téma bych taky byla dokonalá moderátorka.“

„Kdyby to bylo tvoje téma, tak první krok by byl: Přitáhnete svou kámošku a zírejte na něj na chodbě. Druhý krok: Zírejte na něj během oběda. Co bude třetí krok, Alano?“

„Máš pocit, že jenom mluvím a nekonám, nebo co?“

„Vím, že nekonání u tebe nehrozí. Viděla jsem tě v akci. Jenom jsem zvědavá, jak se bude vyvíjet tohle.“

„Třetí krok, má milá pochybovačko, je ukázat mu, že to on je zakoukaný do mě.“

„A jak toho dosáhneš?“

„Sleduj a uč se.“

Alana mě nechala na naší obědové lavičce s mým smoothie. Dívala jsem se, jak tahá z kapsy telefon. Za chůze zírala na displej, až narazila přímo do Diega. Uskočila a sáhla si na hrud', jako by se polekala. Diego se natáhl a podržel ji, aby neupadla. Něco mu řekla, on se usmál a spustil ruku dolů. Alana potom oslovila jiného kluka z hloučku. Ten pokrčil rameny. Alana mu řekla ještě něco, škádlivě mu kopla do boty, otočila se a vyrazila zpátky ke mně.

„Tak takhle se to dělá,“ oznámila mi a posadila se.

„Vůbec netuším, co se právě stalo.“

„Dala jsem o sobě vědět, ale pak jsem jasně ukázala, že jsem tam nešla kvůli němu.“

„Kdo byl ten druhý kluk?“ zeptala jsem se.

„Bennett. Ty ho neznáš?“

„Vím, že existuje. Nikdy jsem s ním nemluvila.“

„A jsme zase u mojí teorie o jezeře proti městu.“

Není to tak, že bych se s nikým nebavila... no dobře, trochu to tak je.

„Dávám to za vinu Hunterovi,“ pokračovala Alana a zakousla se přitom do sendviče. „Devět měsíců si tě syslil jenom pro sebe a potom měl tu drzost se odstěhovat.“

Pohrávala jsem si s brčkem. „On se nechtěl stěhovat. Musel, protože víš co, stěhovala se celá rodina a byl by z něj tak trochu bezdomovec. Ale Hunter už mě nezajímá. To bylo loni. Proč vytahuješ věci z minulosti?“ zeptala jsem se.

Možná to vyznělo trochu útočně, zvlášť když jsem celý den kontrolovala Hunterovy příspěvky na sítích – fotku, jak snídá popcorn, obrázek cedule s nápisem *V Texasu je všechno větší*, fotku štosu učebnic.

„Protože Hunter je ta nejčerstvější věc, kterou vytáhnout jde,“ poznamenala Alana. „Tvůj milostný život je vyschlý jako tyhle borové jehlice.“ Kopla do hromádky rezaového jehličí u našich nohou.

Odložila jsem smoothie. „Nenašla jsem nikoho tak zajímavého, jako byl Hunter.“

„Tak zajímavého jako Hunter?“ ušklíbla se Alana. „Ten kluk by mohl uspávat mimina jenom tím, že někde sedí.“

Naježila jsem se. Mně Hunter nudný nepřipadal. Byl klidný. A tichý. „Mám ráda klidné a tiché typy.“

„Otázka ale je, jak tě ten tvůj klidný a tichý typ najde,“ prohodila Alana a povytáhla obočí. „Dáváš toho na síť dost leda na to, aby se vědělo, že skutečně existuješ, ale je to moc obecné na to, aby tě někdo aspoň trochu poznal.“

Hlídám si svoje soukromí. Na tom není nic špatného. „Nevím, možná taková ta věc, říká se tomu povídání,“ nadhodila jsem.

„Ty? Že by ses dokopala si s někým popovídat? Hmm. No, možná můžeš poslouchat můj podcast a něco se přiučit.“ Ušklíbla se.

To mě rozesmálo. „Fajn. A já ti řeknu, až najdu někoho zajímavého.“

Ozvalo se odkašlání a já se prudce otočila doprava.

Stál tam Diego. Slyšel celý náš rozhovor?

„Ahoj, Alano. Tohle ti spadlo.“ V ruce měl klíč se stříbrným přívěskem v podobě surfovacího prkna.

Alana, která očividně na tohle setkání nebyla připravená, vyhrkla: „To – to... aha,“ aniž si klíč vzala.

Usmála jsem se, zdaleka ne tak nervózní jako Alana. „Zachránil jsi jí krk,“ řekla jsem Diegovi. „Bez toho klíče by musela vylézt do svého okna v patře. Ne že by to tedy ještě nikdy nedělala.“

Alana se rychle vzpamatovala, vstala a napřáhla ruku. „To lezení mám skvěle nacvičené.“ To byla pravda. Alana se takhle dostávala domů už nespočetněkrát. Nejdřív to bylo proto, že jí rodiče nenechali přidělat klíč a elektronický zámek u garáže se rozbil. Teď klíč měla, ale věčně si ho zapomínala vzít.

„Možná by sis ho měla dávat na nějaké bezpečnější místo.“ Diego jí klíč položil do otevřené dlaně a postupně jí

přes něj ohýbal prsty. Chvilíčku držel její zavřenou pěst, než ji pustil.

Alana se usmála jedním koutkem rtů. „Jo, potřebuju lepší systém.“ Schovala si klíč do kapsy.

Wow, flirtování jim oběma šlo fakt samo.

„My se asi ještě neznáme,“ prohodil Diego, nejspíš protože si všiml, jak na ně zírám.

„Aha.“ Alana mu položila dlaň na rameno. „Tohle je moje nejlepší kámoška Kathryn. Bydlí v Lakesprings. Kate, tohle je Diego.“

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho a netušila, co tak ještě k tomu slovu připojit.

„Máš radši oslovení Kathryn, nebo Kate?“ zeptal se mě Diego.

„Je to zvláštní, ale vyhovuje mi oboje.“

„Kathryn má spoustu variací.“

„Kate je jediná, která se mi líbí,“ oznámila jsem mu možná až příliš důrazně.

„Rozumím.“

„Jé, hele!“ vyhrkla Alana. „Tamhle jde tvůj brácha, Kate. Sháněly jsme se po něm. Musíme jít.“ Otočila se a nonšalantně vyrazila za mým bráchou.

„Ehm... promiň,“ omluvila jsem se Diegovi s pocitem, že Alana odešla trochu moc náhle. Posbírala jsem věci od oběda a nastrkala je do papírového sáčku. „Musíme...“ Vstala jsem a ukázala na Maxe.

„Jít hledat někoho *zajímavého*?“ zeptal se mě a mrkl. Takže předtím ten rozhovor slyšel. Nedivila jsem se, že se Alaně líbí. Byl stejně sebevědomý jako ona.

„Jo... vlastně ne. Ráda jsem tě poznala.“

„Nápodobně.“

Doběhla jsem Alanu. „Co to mělo být?“ zašeptala jsem.

„Věř svojí učitelce,“ odpověděla za chůze směrem k Maxovi. „Musela jsem odejít jako první.“

„Dobře. A co ten klíč upuštěný na zem?“

Usmála se a mně došlo, že Diegův překvapivý příchod byl celou dobu součástí jejího plánu. Byla fakt dobrá.

Dorazily jsme k bráchovi, který ve svých poněkud přehnaně pytlovitých džínách a s přerostlými hnědými vlasy mířil ke knihovně.

„Maximilliane!“ vykřikla Alana a objala ho jednou rukou kolem ramen.

„Ahoj,“ odpověděl.

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se ho.

„Jdu vrátit tuhle knížku do knihovny.“ Ukázal mi knihu o programování.

„Ty vracíš knížku druhý den školy? Půjčil sis ji první den školy?“ podivila se Alana.

„Jo. Není to to, co jsem si myslel.“

„První varovný signál je už v těch číslech na obálce,“ poznamenala Alana. „Možná by ses měl poohlídnout spíš po obálkách s draky a meči.“

„To mě nenapadlo,“ odpověděl Max s vážnou tváří a já se usmála.

„Myslím, že si z nás tvůj brácha dělá legraci,“ prohlásila Alana. „Prváci si nesmějí dělat legraci ze starších ročníků. Je to ve školním řádu. Ale tentokrát ti to projde, protože jsi tak roztomilý.“

Max se začervenal. „Jsem ti závazný,“ ujistil ji. Pak se zastavil u dveří knihovny. „Hodláte jít se mnou i dovnitř?“

„Stydíš se za nás, Maxie?“ popíchla jsem ho.

„Jo, trochu.“

„Fakt?“ podivila se Alana. „Stydíš se, že se s tebou baví dvě atraktivní třetačky?“

„Jedna z nich je moje ségra.“

Ucouvla jsem a stáhla Alanu s sebou. „Necháme tě jít do knihovny za kamarády. Užij si to.“

„Jo, díky.“

„Tvůj brácha je legrační,“ řekla mi Alana, když se za Maxem zaklaply dveře. „Kdybych byla v prváku, tak bych se se svým starším bráchou a jeho kamarády bavila úplně pořád.“

„Nemáš staršího bráchu.“

„To je hypotetická situace, jenom pro ilustraci, co tím myslím.“

„Možná nejsme tak skvělé, jak si myslíme.“ Zavěsila jsem se jí za loket a vyrazila pryč.

„To není možné,“ prohlásila Alana. Pak se rozzářila a dodala: „Myslím, že jako téma podcastu navrhnou, co dělat a nedělat na rande.“

„To bys měla,“ odpověděla jsem. A vzhledem k tomu, co mi právě předvedla s Diegem, by byla určitě dokonalou moderátorkou i pro tohle téma. „Vsadila bych se, že to vyhraje.“

Zasvítily jí oči. „Mohlo by.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poslouchej své srdce***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.